

UZASADNIENIE

Sąd ustalił:

1. W dniu 17 października 2017 r. została zawarta umowa pożyczki gotówkowej pomiędzy Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. i A. R. na okres do 17 października 2024 r. Kwotę pożyczki 43.000 PLN powiększono o koszty prowizji w wysokości 6.880 PLN, które były spłacane co miesiąc z pozostałą kwotą pożyczki. Całkowity koszt pożyczki ustalono w wysokości 18.692,95 PLN. Pożyczkę udzielono na okres 84 miesięcy [§ 2 umowy pożyczki gotówkowej, k. 10–10v].
2. P. A. R. spłaciła pożyczkę w dniu 27 czerwca 2018 r. [Raport BIK, k. 15v].
3. Zgodnie z § 3 pkt 32 umowy pożyczki gotówkowej w terminie 14 dni od dokonania ostatniej raty Bank powinien rozliczyć się z pożyczkobiorcą. Ewentualną nadpłatę Bank powinien przekazać na konto, z którego dokonano nadpłaty, lub w przypadku braku możliwości identyfikacji numeru tego konta – na rachunek wskazany przez pożyczkobiorcę lub udostępni w formie wypłaty gotówkowej w oddziale Banku [k. 12]. Bank do chwili obecnej tego nie uczynił [niesporne].
4. Dnia 3 stycznia 2022 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. zawarła z A. R. umowę przelewu wierzytelności pieniężnej. Jej przedmiotem były wszelkie wierzytelności pieniężne, zarówno obecne, jak i przyszłe, przysługujące cedentce A. R. z tytułu umowy pożyczki gotówkowej z dnia 17 października 2017 r. udzielonej jej przez Bank (...) S.A. z siedzibą w W. [k. 19–20].
5. Pismem z dnia 4 stycznia 2022 r. (...) sp. z o.o. wezwał Bank (...) S.A. z siedzibą w W. do proporcjonalnego częściowego zwrotu prowizji w wysokości 6.199,26 PLN z tytułu wcześniejszej spłaty kredytu [k. 17].

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie załączonych do akt sprawy kopii dokumentów prywatnych złożonych przez powoda [art. 245 k.p.c.], których prawdziwości i wiarygodności strona pozwana nie kwestionowała. Ustalony stan faktyczny w przeważającej mierze nie był sporny między stronami procesu, dlatego Sąd poczynił ustalenia faktyczne z uwzględnieniem art. 229 i 230 k.p.c.

Sąd zważył:

I. Legitymację procesową powoda Sąd wywiódł z art. 509 k.c. Zgodnie z treścią tego przepisu wierzyciel może przenieść wierzytelność na osobę trzecią, zaś wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Słusznie Sąd Najwyższy zauważył, że w takim wypadku nie ulega zmianie stosunek zobowiązaniowy, zmienia się jedynie osoba uczestnicząca po stronie wierzyciela [wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2006 r., sygn. akt IV CSK 232/06, LEX nr 369189]. Załączona do akt sprawy umowa cesji wierzytelności wskazuje na przyczynę przelewu, określa, z czego wierzytelność wynika, a pozwany został powiadomiony o przelewie wierzytelności. Powód w dostatecznym stopniu wykazał swą legitymację procesową.

II. Prawną podstawę dochodzonego niniejszym pozwem roszczenia stanowi art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim [t.j. Dz.U. 2022, poz. 246; dalej: u.k.k.], zgodnie z którym w przypadku spłaty całości kredytu przed terminem określonym w umowie całkowity koszt kredytu ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby konsument poniósł je przed spłatą.

III. Zgodnie z art. 5 pkt 6 u.k.k. całkowity koszt kredytu to wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności: a) odsetki, opłaty, **prowizje**, podatki i marże, jeżeli są znane kredytodawcy oraz b) koszty usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na oferowanych warunkach – z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta. A zatem prowizje są wliczane w całkowity koszt kredytu.

IV. Pozwany zakwestionował roszczenie co do zasady, wskazując, że prowizja bankowa od udzielonego kredytu konsumenckiego nie może być zaliczona do kosztów podlegających proporcjonalnemu zmniejszeniu w przypadku wcześniejszej spłaty pożyczki. Przedstawił przy tym własną interpretację przepisu art. 49 ust. 1 u.k.k. [sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 30–38].

V. Artykuł 16 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG [Dz.Urz.U.E.L z 2008 r., nr 133, s. 66] należy interpretować w ten sposób, że prawo konsumenta do obniżki całkowitego kosztu kredytu w przypadku wcześniejszej spłaty kredytu **obejmuje wszystkie koszty, które zostały nałożone na konsumenta** [wyrok Trybunału Sprawiedliwości z 11 września 2019 r. C-383/18].

VI. Sąd Najwyższy, powołując się na przywołany wyrok Trybunału Sprawiedliwości, stwierdził, że przewidziane w art. 49 u.k.k. uprawnienie konsumenta do obniżenia całkowitego kosztu kredytu w przypadku jego spłaty w całości przed terminem określonym w umowie **obejmuje także prowizję za udzielenie kredytu** [uchwała Sądu Najwyższego – Izba Cywilna z 12 grudnia 2019 r., sygn. akt III CZP 45/19, OSNC 2020, nr 10, poz. 83].

VII. Biorąc pod rozwagę przywołane wyżej orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości i Sądu Najwyższego, w ocenie tut. Sądu prawidłowa wykładnia art. 49 u.k.k. prowadzi do wniosku, że uprawnienie konsumenta do obniżenia całkowitego kosztu kredytu w przypadku jego spłaty w całości przed terminem określonym w umowie obejmuje także prowizję za udzielenie kredytu.

VIII. Stanowisko to podziela również Sąd Okręgowy w Warszawie w swoim najnowszym orzecznictwie [wyrok z dnia 21 stycznia 2022 r., sygn. akt V Ca 1501/21, niepubl.; wyrok z 29 marca 2022 r., sygn. akt V Ca 407/22, niepubl.; wyrok z 27 czerwca 2022 r., sygn. akt V Ca 406/22, niepubl.].

IX. P. A. R. przekazała pozwanemu kwotę 6.880 PLN tytułem prowizji od udzielonej pożyczki. Umowa została zawarta na okres od dnia 17 października 2017 r. do dnia 17 października 2024 r. A. R. już w dniu 27 czerwca 2018 r. dokonała całkowitej, przedterminowej spłaty pożyczki. Z tego względu po stronie pozwanego zaktualizował się obowiązek rozliczenia pożyczki w terminie 14 dni od dokonania jej spłaty, zgodnie z § 3 pkt 32 umowy pożyczki gotówkowej z dnia 17 października 2017 r. Pozwany do chwili obecnej tego nie uczynił.

X. Mając na uwadze przedstawioną argumentację, jak również wykazaną legitymację procesową powoda, to powodowi – jako następcy prawnemu pożyczkobiorczyni – należy się proporcjonalny zwrot części prowizji.

XI. Umowa pożyczki gotówkowej została zawarta na okres 2558 dni. Należność została spłacona przez pożyczkobiorcę w dniu 27 czerwca 2018 r., tj. po 254 dniach od jej zawarcia, a 2304 dni przed określonym w umowie terminem jej spłaty. Obliczona metodą liniową kwota pozostałej do zwrotu prowizji wynosi 6199,26 PLN [(...) * 6.880 PLN, k. 59]. Zarzut pozwanego o nieprawidłowym ustaleniu przez powoda wysokości żądania również nie zasługiwał na uwzględnienie [k. 38–40].

XII. Bezzasadne w niniejszym postępowaniu było żądanie pozwanego przedstawienie zagadnienia prawnego Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia [k. 43–47]. Zgodnie z art. 390 k.p.c. kompetencję do przedstawienia Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia ma sąd odwoławczy.

XIII. Roszczenie odsetkowe zostało sformułowane przez powoda w sposób prawidłowy [k. 1v, 3, art. 52 u.k.k.].

XIV. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 1¹ k.p.c. Na koszty procesu po stronie powoda złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 400 PLN, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1800 PLN i opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 PLN.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)